

Június 29. – Szent Péter és Szent Pál Apostolok A – B – C

*Te Péter vagy, és én erre a sziklára
építem Egyházamat, s a pokol kapui
nem vesznek erőt rajta. (Mt 16,18)*

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 12,1-11

Amikor Jeruzsálemben kitört az első keresztényüldözés, Heródes király elfogatta az Egyház néhány vezetőjét, hogy ártsen nekik. János testvérét, Jakabot karddal kivégeztette. Amikor látta, hogy ezzel megnyerheti a zsidók tetszését, elhatározta, hogy Pétert is elfogattja.

A kovásztalan kenyér ünnepét ülték. Elfogatta, börtönbe záratta, és rábízta négy, egyenként négy katonából álló csapatra, hogy őrizzék. Az volt a szándéka, hogy húsvét után a nép elé vezetteti.

Míg Pétert fogva tartották a börtönben, az Egyház szüntelen imádkozott érte Istenhez. Azon az éjszakán, amikor Heródes elő akarta őt vezetetni, Péter két katona között aludt, kettős láncsal megbilincselve. A bejáratnál pedig őrök vigyázták a börtönt. Egyszerre megjelent az Úr angyala, és a helyiséget fény árasztotta el. Az angyal megütötte Péter oldalát, és felébresztette: "Kelj fel, gyorsan!" Erre a láncok lehulltak a kezéről. Azután az angyal így folytatta: "Csatold fel övedet, és vedd fel saruidat!" Amikor megtette, az angyal ezt mondta: "Vedd magadra köpenyed, és kövess!"

Ment és követte, de nem tudta, hogy valóság-e az, amit az angyal tesz vele. Azt gondolta, hogy látomása van. Átmentek az első őrségen, majd a másodikon is, aztán eljutottak a város felé nyíló vaskapuhoz. Az magától kinyílt előttük. Kint még végigmentek az egyik utcán, és ott az angyal hirtelen eltűnt mellőle.

Amikor Péter föleszmélt, így szólt: "Most már biztosan tudom, hogy az Úr elküldte angyalát, és kiszabadított Heródes király kezéből és mindabból, amiben a zsidó nép reménykedett!"

Szentlecke

2 Timóteushoz 4,6-8.17-18

Kedves Fiam! Az én véretem nemsokára kiontják áldozatul. Eltávozásom ideje közel van. A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, a hitet megtartottam. Készen vár rám az igazság győzelmi koszorúja, amelyet az Úr, az igazságos Bíró megad nekem azon a napon. De nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja az ő eljövételét.

Mellém állt ugyanis az Úr, és erőt öntött belém, hogy befejezzem az evangélium hirdetését, és tudomást szerezzen róla minden pogány. Így megmenekültem az oroslán torkából. Sőt, az Úr ezután is megszabadít minden gonosz cselvetéstől, és átment mennyei országába. Dicsőség legyen neki mindörökké! Amen.

Evangelium

Máté 16,13-19

Abban az időben: Amikor Jézus Fülöp Cezaréájának vidékére ért, megkérdezte tanítványaitól: "Kinek tartják az emberek az Emberfiát?" Ezt válaszolták: "Van, aki Keresztelő Jánosnak, van, aki Illésnek, mások Jeremiásnak vagy valamelyik prófétának." Ő tovább kérdezte őket: "Hát ti, kinek tartotok engem?" Simon Péter válaszolt: "Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia." Erre Jézus azt mondta neki: "Boldog vagy, Simon Jónás fia, mert nem a test és a vér nyilatkoztatta ki ezt neked, hanem az én mennyei Atyám. Ezért mondom neked, hogy te Péter vagy, és én erre a sziklára építem Egyházamat, s a pokol kapui nem vesznek erőt rajta. Neked adom a mennyek országának kulcsait: Amit megkötsz a földön, meg lesz kötve a mennyben is, és amit feloldasz a földön, fel lesz oldva a mennyben is."

Elmélkedés

Ma alapjait ünnepli az Egyház: szent Péter és Pál apostolt. Már a legkorábbi liturgikus szövegek azt mutatják, hogy kezdettől fogva együtt ünnepelték őket. Később külön ünnepek alakultak egymás utáni napokon, mert olyan bazilikák épültek, amelyek vagy Péter vagy Pál apostolnak szenteltettek.

A római kalendárium átdolgozásakor újra bevezették a hagyományok szerinti közös ünneplést. Június 29-e lett a napja a 258-ból származó Depositio Martyrum szerint.

A korai liturgia és az ikonográfia sohasem választotta el egymástól az Egyház két oszlopát. Simon, aki hitvallása alapján a Péter nevet nyeri el, fivérei és nővérei vezetését és így az Egyház alapítását kapja hivatásául.

Elképesztő számunkra, hogy Isten ezt a jelentős feladatot egy ilyen faragatlan, nyers emberre bízta, aki semmilyen különleges képességgel nem rendelkezik, sőt látható gyengeségei vannak. Pált valószínűleg alkalmasabbnak tartanánk erre a szolgálatra. Habár ő csak később találkozott a kereszténységgel, de születése szerint jobban felkészülhetett erre a feladatra.

Az üdvösség hirdetésének választott eszköze lett a pogányok között mert mindig éber, valamilyen különleges energiával és szenvedéllyel megszállott volt az iránt, Akit korábban üldözött. Pál, akit semmilyen szenvedés és kísértés nem választhatott el Krisztus szeretetétől, soha nem tagadja meg őt.

Mindkét apostoloknak megvan a maga helye a hit elterjesztésében és fejlődésében. Péter, a vezéregyéniség, útmutatást ad és erősíti a testvéreket; Pál a magvető, energikus voltával és alkalmazkodó- képességével szolgál. Világosan megnyilvánul jeruzsálemi és antióchiai találkozásuk alkalmával az inspiráció, amelyben mindketten hasonlóképpen részesültek, de a konfrontáció is.

Rómában mindketten elnyerik a vértanúság koronáját és egyesülnek a szeretetben, amelynek fejlődéséért fáradoztak mindvégig. Az intézmény (Péter) és a karizma (Pál) közötti párbeszéd nem zajlott mindig békésen, de csak ez mozgathatja előre a történelmet. Péter és Pál egyházának összhangba kell hoznia a mozgást és az irányt, az intézmény mindenkire kiterjedő javát a karizma sajátos kihívásával hogy elkerülje a megkövesedés veszélyét.